

Arrest

nr. 257 662 van 5 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 oktober 2019, in functie van haar Nederlandse broer, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 20 januari 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster diende op 13 maart 2020, opnieuw in functie van haar Nederlandse broer, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 15 juli 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekster diende op 5 september 2020, in functie van haar Nederlandse broer, nogmaals een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. Op 4 januari 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.7. Op 22 januari 2021 werden de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 4 januari 2021 ingetrokken.

1.8. Op 22 februari 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 22 februari 2021 ook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten

Naam [T.]

voornaam [I.]

[...]

nationaliteit Marokko

In voorkomend geval, alias

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België

De beslissing tot verwijdering van 22.02 2021 gaat gepaard met dit inreisverbod

Deze beslissing vervangt het inreisverbod van 04.01.2021, dat op 22 02.2021 werd ingetrokken

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

Artikel 74/11 §1 tweede lid de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

drie laar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam op 04.04.2019 via Charleroi de Schengenzone binnen in het gezelschap van haar moeder [L.B.] [...] en haar drie zussen [T.L.] [...], [T.S.] [...] en [T.J.] [...]. Alle vijf waren zij in het bezit van [...] een visum type C geldig voor kort verblijf afgegeven door de Nederlandse diplomatieke

autoriteiten in Marokko. Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko en diende vervolgens 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Nederlandse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 15.10.2019 en op 13.02.2020 werden geweigerd op 20.01.2020 en op 15.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigering in beroep en [...] op 05.09.2020 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1,2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om via een andere weg een verblijfs-rechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 15.07.2020 werd op 16.07.2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 21.08.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Betrokkenes zussen die samen met betrokkene van Marokko naar België reisden, dienen overigens ook terug te keren naar Marokko. Ook zij ontvingen een inreisverbod van 3 jaar

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”

Dit is de bestreden beslissing.

1.10. Bij arrest nr. 255 320 van 31 mei 2021 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster indiende tegen de beslissingen van 22 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest van de grondrechten), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 22.05.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine', RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod als volgt geformuleerd:

[...]

Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich tot een opsomming van de verblijfsaanvragen en bevelen om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt.

Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoekster al meerdere keren (slechts 3 in totaal nota bene) een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan in functie van haar broer, die werden afgewezen en waarbij haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Dergelijke gebrekkige motivering kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelijkheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Verzoekster heeft hier immers haar familie. Haar broer (de referentiepersoon) verblijft hier op legale en duurzame wijze, en ook de moeder en de zussen van verzoekster dienden hier een verblijfsaanvraag in (waarbij nog beroepen hangende zijn voor de RvV).

Verzoekster bewees op afdoende wijze dat zij reeds jaren financieel afhankelijk is van de referentiepersoon omdat ze onvermogen is in het land van herkomst, waardoor er een nauwe familieband wordt aangetoond (stukken 5-6).

Verzoekster vroeg op 15.10.2019 dan ook voor de eerste maal de gezinshereniging aan met haar broer. Zij werd naar aanleiding van deze aanvraag in het bezit gesteld van een oranje kaart, geldig voor een periode van zes maanden vanaf de aanvraag.

Na de eerste weigeringsbeslissing vroeg zij 2 volgende keren opnieuw de gezinshereniging aan, een laatste keer op 05.09.2020 (huidige aanvraag n.a.v. waarvan de bestreden beslissing werd genomen, in vervanging van de eerdere beslissing dd. 04.01.2021).

Verzoekster wenste de procedure immers telkenmale nog een kans te geven, daar zij ervan overtuigd is dat zij op basis van de voorgelegde nieuwe stukken wel degelijk voldoet aan de wettelijk gestelde voorwaarden van de gezinshereniging.

Bovendien stelt verwerende partij zélf in de bijlage 20 dd. 22.02.2021 het volgende: "Het komt aan de betrokkenen toe hun aanvraag te actualiseren".

Het is dus wel degelijk de bedoeling van verzoekster op hier op legale wijze te verblijven.

Bovendien werd er in de bestreden beslissing ook geen rekening gehouden met de wereldwijde coronapandemie, waardoor verzoekster ten tijde van haar twee (van de drie!) laatste aanvragen eenvoudigweg niet kón terugkeren naar Marokko. Wat moest zij doen? Hier dan maar op illegale wijze verblijven? Het is dus niet meer dan normaal, en haar recht, om de aanvraag gezinshereniging opnieuw in te dienen, vooral omdat ze telkens bijkomende documenten kon voorleggen.

Alleszins werd zij telkenmale in het bezit gesteld van een oranje kaart, waardoor zij telkens op legale wijze op het grondgebied mocht verblijven.

Vanaf haar aankomst in België heeft verzoekster hier dan ook grotendeels op legale wijze hier verbleven onder dekking van haar oranje kaart. Zij wenste daarbij dat haar aanvraag tot gezinshereniging op basis van haar broer zou worden goedgekeurd, daar zij weldegelijk financieel ten laste is van deze laatste, zoals verzoekster dan ook aantoonde in het kader van haar laatste aanvraag tot gezinshereniging (tegen deze weigeringsbeslissing werd dan ook beroep ingesteld).

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster, met dan nog een duur van drie jaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd. Verzoekster geniet immers van een blanco strafblad, waardoor een inreisverbod voor de maximale termijn niet proportioneel is.

6.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."*

In casu is dit niet op afdoende wijze gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling manifest werd geschonden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23):

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoekster dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurs-handelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwens-beginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

7.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Verzoeker onderhoudt hier een familieleven met haar broer (de referentiepersoon), haar moeder en haar zussen.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze familiebanden. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zullen verzoekster en haar familie lang van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eer verzoekster het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren.

Bovendien zou verzoekster, bij een terugkeer naar Marokko en inreisverbod van 3 jaar, verplicht worden om terug te keren naar een situatie van onvermogen en financiële afhankelijkheid en ook dat treft haar privéleven!

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoekster.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de familiale en private leefomstandigheden van verzoekster. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):

“Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met

het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).”

8.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familielevens van verzoekster in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt evenwel het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinslevens, zijn huis. ”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op familie- en gezinslevens (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een familie- en gezinslevens te hebben op het grondgebied van die staat.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinslevens dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familie- en privélevens van verzoekster, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoekster kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familielevens kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.”

2.2.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoekster op correcte gronden aangeeft, artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en

dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt in deze beslissing, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verweerder heeft ook uitvoerig aangegeven waarom hij oordeelde dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar proportioneel is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Het staat niet ter discussie dat verweerder op 22 februari 2021 ten aanzien van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen en dat haar hierbij geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten. Verzoekster betwist ook niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2020. De determinerende motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, die ook steun vinden in de aan de Raad voorgelegde stukken, zijn derhalve gesteund op een correcte feitenvinding.

Verzoekster benadrukt dat zij familie heeft in België. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden. Hij heeft immers geuid dat verzoekster een volwassen persoon is en dat nergens uit kan worden afgeleid dat zij als volwassen persoon geen leven kan opbouwen in haar land van herkomst of elders zonder dat haar broer in de nabijheid verblijft. Verweerder heeft ook toegelicht dat de moeder en de zussen van verzoekster ook naar Marokko dienen terug te keren. Verzoekster toont niet aan dat het voorgaande niet correct is. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de aanwezigheid van verwanten in België een belemmering zou vormen om de bestreden beslissing te nemen. Verzoekster stelt dat zij reeds jaren financieel afhankelijk is van haar broer die de Nederlandse nationaliteit heeft en dat zij in Marokko onvermogen is. Zij toont met dit betoog en door te stellen dat er sprake is van een nauwe familieband echter niet aan dat er in casu enig grondrecht zou spelen dat een hinderpaal zou kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen. In dit verband moet erop worden gewezen dat verzoeksters broer er voor koos om zonder verzoekster in Europa te verblijven en een gezin te stichten, dat geenszins kan worden aangenomen dat verzoekster, die met haar moeder en zussen in Marokko bleef wonen, tot het gezin van haar broer behoort en dat de bestreden beslissing geen belemmering vormt om normale familiale contacten te onderhouden of om, zo nodig, geldsommen te lenen of te schenken.

Door te betogen dat zij poogde om een legale verblijfsstatus in België te krijgen en daarom herhaalde malen een verblijfsaanvraag indiende maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat zij misbruik maakte van de mogelijkheid om een verblijfsaanvraag in te dienen om op die wijze, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Waar verzoekster stelt dat zij ingevolge de maatregelen die werden genomen ter bestrijding van de coronapandemie niet kon terugkeren naar Marokko moet in eerste instantie worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen beslissing is die haar verplicht om naar haar land van herkomst te reizen, doch wel een beslissing die haar verbiedt om gedurende drie jaar het Schengengrondgebied binnen te komen. Er blijkt derhalve niet dat haar grief, die in wezen niet is gericht is tegen de bestreden beslissing

maar wel tegen het voorafgaande bevel om het grondgebied te verlaten, in casu dienstig is. Verzoekster brengt bovendien geen stukken aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het effectief niet mogelijk was om terug te keren naar Marokko. In de mate dat zij lijkt te willen stellen dat zij zich genoodzaakt zag om een verblijfsaanvraag, op grond van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, in te dienen om over een tijdelijke verblijfsstatus te kunnen beschikken om, in afwachting van gunstigere reismogelijkheden, regulier in België te verblijven kan de Raad slechts vaststellen dat zij op die wijze bevestigt dat zij een oneigenlijk gebruik maakte van de verblijfsprocedures. Verzoekster had verweerder ook kunnen verzoeken om de termijn voor het vrijwillig vertrek te verlengen indien er een overmachtssituatie bestond. Het enkele feit dat verzoekster *“telkens bijkomende documenten kon voorleggen”* laat de Raad ook niet toe in voorliggende zaak te concluderen dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat zij de procedure om via artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden toegelaten heeft misbruikt. Verweerder heeft immers terecht vastgesteld dat verzoekster bij haar derde aanvraag om, in functie van haar Nederlandse broer, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten geen documenten aanbracht die afbreuk konden doen aan de vaststellingen die reeds werden gedaan naar aanleiding van de behandeling van de twee voorafgaande aanvragen.

Verzoekster toont niet aan dat de bevindingen van verweerder niet deugdelijk zijn of dat hij verkeerdelijk oordeelde dat haar een inreisverbod diende te worden opgelegd.

In tweede instantie houdt verzoekster voor dat de geldigheidsduur van het opgelegde inreisverbod disproportioneel is en verweerder automatisch heeft geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar.

De Raad dient aan te geven dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Uit de tekst van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod niet zou vermogen om de maximale door de wetgever bepaalde termijn als uitgangspunt te nemen en vervolgens te onderzoeken of er redenen zijn om, gelet op de individuele omstandigheden van het geval, eventueel in een kortere termijn te voorzien. Indien verweerder aldus handelt maakt hij slechts gebruik van de beleidsruimte die de wetgever hem heeft toegekend. Het staat verweerder vrij om bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod hetzij uit te gaan van een minimumtermijn en deze te verhogen indien er bijkomende negatieve gegevens zijn, hetzij te vertrekken van de maximumtermijn en deze te verlagen indien er hiertoe redenen bestaan, of nog andere systemen te hanteren. Enige vereiste, behalve dat de door de wetgever bepaalde maximumtermijn niet mag worden miskend, is het feit dat bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod de specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking worden genomen. Uit de algehele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoeksters situatie kenmerken. Hij heeft vastgesteld dat verzoekster de verblijfprocedures misbruikt, dat zij geen gevolg gaf aan bevelen om het grondgebied te verlaten, dat de nabijheid van haar broer niet is vereist om haar toe te laten een leven op te bouwen, dat haar moeder en zussen ook niet in België kunnen blijven en eveneens zijn onderworpen aan een inreisverbod, dat zij geen kinderen heeft en dat geen medische problematiek werd aangetoond. Verweerder heeft voorts het grote belang dat hij hecht aan de immigratiecontrole benadrukt en vastgesteld dat er geen omstandigheden zijn die hem er toe kunnen brengen te opteren voor een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur. Verzoekster houdt voor dat verweerder haar verplicht *“om terug te keren naar een situatie van onvermogenheid en financiële afhankelijkheid”* en de bestreden beslissing haar privéleven treft. Er moet echter worden herhaald dat de terugkeerverplichting waarnaar verzoekster verwijst voortvloeit uit een bevel om het grondgebied te verlaten en dat deze verwijderingsbeslissing niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep. Deze kritiek kan bijgevolg niet leiden tot de vernietiging van de in casu bestreden beslissing. Er moet verder ten overvloede worden geduïd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij als gezonde jonge vrouw niet zelf in een inkomen zou kunnen voorzien in haar land van herkomst en zij in Marokko noodgedwongen financieel afhankelijk zou zijn van derden.

De beschouwingen van verzoekster leiden geenszins tot de conclusie dat zij enig beschermenswaardig privé- of gezinsleven in België zou hebben dat door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Hierbij moet, voor zover nodig, worden aangegeven dat het feit dat verzoekster tijdens een precair of onwettig verblijf in België wordt opgevangen door haar broer niet impliceert dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, dat verzoekster, die voorheen ook gescheiden leefde van haar broer, de gewone familiale contacten met de familieleden die ervoor kozen om zonder haar elders te gaan wonen verder kan onderhouden vanuit Marokko en dat niet blijkt dat zij wordt gescheiden van

haar moeder en zussen met wie zij voor haar komst naar België in haar land van herkomst verbleef. Zij kan voor haar contacten met familieleden in het buitenland gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen en deze familieleden, die volgens verzoekster vermogend zijn, kunnen haar ook komen bezoeken in haar land van herkomst. Gelet op de omstandigheden die haar situatie kenmerken kan niet worden besloten dat enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die hem zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen of die hem niet zou toelaten te kiezen voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat de bestreden beslissing niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM.

De bemerking van verzoekster dat zij een blanco strafregister heeft geeft, in tegenstelling tot wat zij lijkt te veronderstellen, geen aanleiding tot de conclusie dat haar geen inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar zou kunnen worden opgelegd. Van iedere vreemdeling wordt verwacht dat hij geen strafbare inbreuken pleegt, zodat het gegeven dat een vreemdeling geen veroordelingen opliep bezwaarlijk kan worden beschouwd als een specifiek gegeven dat verweerder ertoe zou moeten brengen een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur te voorzien.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat verweerder het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

2.2.4. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De in casu bestreden beslissing is evenwel geen beslissing tot verwijdering, maar een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich is bijgevolg niet van toepassing. Ten overvloede moet worden opgemerkt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder de gepaste aandacht heeft besteed aan de vraag of verzoekster een kind heeft of zij zich kan beroepen op enig gezins- of familieleven en of er sprake kon zijn van een gezondheidsproblematiek.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

2.2.5. Verzoekster toont met haar betoog ook niet aan dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of van concrete toezeggingen of beloften die hij zou hebben gedaan of dat rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd. Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt derhalve niet.

2.2.6. Verzoekster voert ook nog de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, doch zet niet concreet uiteen waarom zij meent dat deze bepaling werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK